

Juhlavalmistelu t ovat Karjalohjalla täydessä käynnissä

PIONIPENKISSÄ avautuvat ensimmäiset nuput. Akileijat kehystävät niitä violetein, sinertävin, vaaleanpunaisin ja valkoisin kukin. Juhannusruusupensaat pursuavat valkoisina. Tänä vuonna kaikki kukkii runsaasti.

Eilen poimin puutarhas-

ta pioneja maljakkoon. Muistelen, että ne kukkivat takavuosina yleensä vasta kesäheinäkuun vaihteessa, Majjan päivän tienoilla. Nyt on vasta juhannus tulossa. Ehkä se on ilmastonmuutosta, vaikka jääkausi onkin tulossa sitten joskus.

Karjalohja valmistuu kesän 400-vuotisjuhliin. Juhlatoimikunta on istunut pitkin kevättä miettimässä asioita. Olemme rakentaneet kokonaisen juhla viikonlopun, 11. – 13. heinäkuuta. Silloin kannattaa tulla Karjalohjalle varta vasten.

Luvassa on näyttelyitä, historialuentoja, markkinahumua, musiikkia, runoa, näytelmää, iltamat Seurojentololla ... Sunnuntaina kirkon oma juhla. Kirkkovene ja muuta soutelua Lohjanjärvellä.

Yhdistykset järjestävät

ohjelmaa. Martat leipovat. Tehdään talkoilla, yhdessä.

KARJALOHJAN MENNEISYYS saa uutta valoa, kun **Tuomo Tukkisen** kolmiosainen Karjalohjan entisyyttä ilmestyy. Juhliin valmistuvat osat I ja II. Sain eilen käteeni ykkösosan, joka vie aikaan ennen jääkausia, jolloin villamammutit vaelisivat Karjalohjalla. Teos päättyy vuoteen 1950. Tekijä on päivätyönsä ohella vapaa-aikoinaan uppoutunut Karjalohjan historiaan ja alkanut kerätä materiaalia jo 1980-luvulla. Teossarjaa voi kutsua elämäntyöksi. Se tuo aivan uutta tietoa arkistojen kätköistä.

Toinenkin kirja ilmestyy juhlien aikaan. Se on seurakunnan tilaama ja allekirjoittaneen toimittama kertomus Karjalohjan seurakunnan 400-vuotisesta taipaleesta. Se on reportaasinomainen ja syntynyt muutamassa kuukaudessa.

Se kertoo historian lyhyesti, kattaa myös kirkon uudelleen rakentamisen palon jälkeen ja tulee nykypäivään asti.

Nämä teokset eivät kilpaile keskenään, vaan ovat rikkaudeksi karjalohjalaiselle kulttuurille ja perinteelle.

SUOMI ON ollut yhdistystoiminnan luvattu maa. Vuosisata sitten nuorta Suomea rakennettaessa yhdistykset olivat keskeisiä. Perustettiin maamies- ja nuorisoseuroja, rakennettiin talkoilla kouluja, seurojen- ja työväentaloja. Aloitettiin opintopiirejä. Sivistys haluttiin kaiken kansan omaisuudeksi. Nyt yhdistystoiminnassakin näkyy yhä yleistyvää yksityisyyteen vetäytyminen. Nuorilla perheillä on pienet lapset, ja vanhempien aikaa kuluu työn ja kodin vaativissa tehtävissä. Työelämä on yhä kuluttavampaa, eikä keski-ikäisillä ole voimia

lähtää harrastuksiin. Virkut eläkeikäiset ovat usein ensimmäistä kertaa siinä tilanteessa, että viimeinkin heillä on omaa aikaa. On vielä voimia ja kiinnostustakin.

Mutta kun he väsyvät, kuinka jatkaa perinteitä?

Sosiaalinen media tarjoutuu yhdeksi kanavaksi yhteydenpitoon toisten kanssa. En halua väheksyä sen merkitystä. Jollekin se voi olla ainoa tie. Mutta facebookin kuva ei voi korvata yhdessäolon hetkeä toisen kanssa, välitöntä ja läheistä ajatusten vaihtoa, kun toinen ihminen on läsnä kiireettömästi, minua varten ja kysyy: Mitä sinulle kuuluu?

NETTIIN RAKENNETAAN usein fasadeja, kulisseeja, joissa kaikki on hyvin. Kuvat ovat tuunattuja kiiltokuvia. Lapsetkin kilpailevat tykkäämisten määrillä. Netissä on myös hyvin helppoa sulkea joku piirin ulkopuolelle.

Joskus tuntuu, että on vai-

kea saada ihmisiä mukaan yhdistystoimintaan. Yhdet eri samat ihmiset näkyvät eri yhdistysten aktiiveina. Uskon, että hieno suomalainen yhdistysperinne uudistuu ajan mukana. Kaupungeissa toimii aktiivisia kaupunginosayhdistyksiä ja city-martat kokoontuvat.

Niin kauan kuin ihminen rakentaa hyvää itselleen, hän tarvitsee siihen muitakin. Miten esimerkiksi koulun ja kodin yhteistyö voisi toimia ilman aktiivisia ja välittäviä vanhempia? Haluan luottaa siihen, että tulevaisuudessa ihmiset toteuttavat hienoja asioita yhdessä.

Liisa Mantere

Karjalohjan kotiseutuyhdistyksen sihteeri